

Jézus Krisztus azért jött, hogy szolgáljon (Mk 10,45)

Ez esztendő adventjében-karácsonyán Jézus Krisztus úgy fogalmazza meg a maga küldetésének lényegét, hogy ebben mindannyian megláthatjuk a magunk keresztyén életének, ünneplésének lényegét, célját. A sokszor nyugtalanító miért kérdésre a leghitelesebb forrásból halljuk most a választ, mert az „*azért jött*” Jézus Krisztus ajkáról hangzik el. A tanítványok, Jakab és János nem a miért kérdést tették fel Neki, hanem egy önző kérést fogalmaztak meg. Azt kérték, hogy egyikük Krisztus jobbján, másikuk az Ő balján ülhessen majd a mennyei dicsőségben. Ehhez a kéréshez kapcsolja Jézus azt a kijózanító tanítást, melynek zárómondataként nyilvánvalóvá teszi világba való jövetelének egyik célját. Tanításának lényegét a keresztyénség másságában láttatja, célját pedig ennek a másságnak a megélésében, vállalásában. Ha a világi gondolkodás szerint az uralkodás és a hatalmaskodás jelenti a nagyságot, Krisztus követői közt ennek másként kell(ene) lennie. „Aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok, és aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen.” (Mk 10,43–44) Ennek a krisztusi elvárásnak a hátterében az Emberfiának példája áll. „Példát adtam nektek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek!” (Jn 13,15) Élete és halála egy nagy önfeláldozó szolgálat volt. Jézus Krisztus ugyanis *ezért* jött.

Az életnek és a szolgálatnak az együvé tartozásáról van tehát szó. Az életnek a szolgálat ad értelmet és értéket. Az a szolgálat, mely nem elismerésre vár, nem viszonzást akar, nem is ellenszolgáltatást, hanem önzetlenül a másik ember javát akarja előmozdítani. Nem az önző, énközpontú gondolkodás mozgatja a szolgálat rugóit, nem az adok, hogy adj elv, hanem az az indulat, mely Krisztusban is volt, aki önmagát megüresítette és szolgálai formát vett fel (Fil 2,3–8). Ez a krisztusi indulat a másik ember hasznát nézi, és nem a magáét. A másik ember hasznának a keresése, az embertárs áldozatos szolgálata valóban másságot jelent.

Egy olyan világban, melyet az individualista, énközpontú (egocentrikus) gondolkodás mozgat, melyben az ember magánál tovább nehezen jut, melyet a hatalmaskodás és uralkodás jellemez, a keresztyén másság nem divatos, és nem is vonzó. Ezenfelül az a gyakori eltorzulás is rontja a helyzetet, hogy az ember a szolgálatot hajlamos felcserélni a szolgálalkúséggel. A szolgálat lelkülete azonban nem azonos a szolgálalkúséggel. A szolgálat célirányában a másik ember áll, érdektelenül, míg a másodíknál minden az „én” haszna érdekében történik.

A Krisztus másságát magán hordozó szolgálat nem filantróp magatartás, nem is az általános emberszeretet által mozgatott humanizmus. Ez a szolgálat az önmagán túlmutató diakónia. Olyan irgalmas samaritanusi lelkülettől áthatott szó és tett, mely az „eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10,37) felszólítás által mutatott lehetőségeket meglátja, és ki is használja. Az önként vállalt és áldozatos szolgálat a szükséges testi és lelki erőforrást abban a biztatásban találja meg, hogy: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra

készítettett. [...] Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg.” (Mt 25,34.40)

Legyen ennek a szolgálatban megnyilvánuló nagyságnak az inkarnációja (karácsonya) az Úr 2005. esztendejének hátralévő része! És nemcsak az ünnepnapok, hanem elsősorban a hétköznapok. Ez a másság emberségesebbé tenné az életet, és biztonságosabbá a jövőt. Ez nagymértékben tőlünk, keresztyénektől (is) függ. Vállaljuk hát örömmel és hálaadással az ebből a szolgálatból ránk eső részt! Isten dicsőségére és felebarátunk hasznára. Ő azért jött, hogy mi is szolgáljunk egymásnak. „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket” (Jn 13,17). Legyen így boldog az adventünk és a karácsonyunk; az egész életünk!

Kolozsvár, 2005 adventjében

Kelemen Attila
teológiai tanár

Ha valamelyik nagy úr – nem is kellene annak még királynak sem lennie, ha csupán egy kis falu vezetője az illető –, ha tehát egy ilyen nagy úr megtenné, hogy megmosná valamelyik szolgájának a lábát, legalábbis háromnapos csodaként emlegetnék: „Nahát! Ilyen nagy úr és mégsem restell ilyen szolgamunkát!”

Valahányszor a lábmosás történetéről prédikáltam, magam is ezt a hangot ütöttem meg.

Most, hogy a hajszás élet útjáról lesodortak, és Rólad kevesebbet beszélek, de Veled többet, most más szemmel engeded meglátnom a jeruzsálemi jelenetet. Az az érzésem, hogy most igazabban is látom, URAM!

Az édesanyám kétségtelenül otthonunk középpontjában állt. Köztisztelet vette körül az egész faluban is. Volt gondja is bőségesen. Én magam ebben az otthonban csak gyermek voltam. Egy a hat közül. Mégis: ha szeretetem kegyeletével rágondolok édesanyámra, mindig csak úgy látom őt magam előtt, amint szolgált. Nekem és többi testvéreimnek is. Nemcsak akkor szolgált, amikor tehetetlen csecsemő voltam (hiszen arra az időre emlékezni sem tudok). Akkor is szolgált, amikor már nekem is volt munkára alkalmas erőm. Szolgált mindig. Élete végéig. És, URAM, nekem mégsem jutott soha az eszembe ilyenféle gondolatmenet: bár édesanyám köztiszteletnek örvendett, nem restellt szolgálni nekem. Mindig csak úgy tudok rágondolni, hogy szolgált nekem, mert édesanyám volt.

URAM! Ezért nem akarom többé azt mondani Rólad: bár magad méltóságodnak világos tudatában voltál, *mégsem* tartottad méltóságodon aluli dolognak, hogy a szolga munkáját végezzed el. Ezután így szeretném mondani: *mert* az örök szeretet Istenének teljes hatalommal felruházott Fia voltál, *azért* szolgáltál. Nemcsak itt, ebben a bibliai jelenetben, mindig szolgáltál.

Ordass Lajos